

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục Phần 15 kỳ 51).

Thời này, các linh mục ít đi ra ngoài; nếu có việc cần phải đi ra ngoài, các ngài luôn mặc tu phục.

Tu phục là chiếc áo dòng đen còn gọi là áo chùng thâm nghe cho văn hoa; nhưng vì là áo đen kiểu dáng suôn đuột thô sơ (1), lại còn hót tóc kiểu “ca-rê” (carré: vuông) tức hót ngắn 3 phân tạo thêm hình vuông khi nhìn thẳng diện, chân đi giày Tây đen còn gọi là giày “béc-ca-na” (bec de canard: mỏ của con vịt), đầu đội thêm chiếc “bê-rê” (bêret: nón nồi màu đen đánh dấu đỉnh nón bằng một theo vải cùng loại)... cho nên mọi linh mục (2) -già trẻ lớn bé- đều trông hao hao giống nhau; chưa hết, lại còn nói giống nhau một thứ “tiếng nhà đạo” (sực mùi kinh bôn nhà thờ)... càng khiến các thầy cả (linh mục) trở thành một giới rất đặc biệt, khác biệt và cách biệt, đi đâu ai cũng thấy ngay không thể nhầm lẫn.

Sau 2 biến cố cô tư Mỹ Hồng và cô út Mỹ Hạnh chết thảm, con người của cha phó Lê Lâm bỗng thay đổi hẳn. Đi đâu cha phó cũng giữ đúng cách ăn mặc, phong cách và ngôn ngữ... trang nghiêm của một thầy cả; khi đến dinh thự ông bà Cả tiếp xúc với các cô con gái của ông bà -lúc này chỉ còn 3 cô: cô hai Mỹ Hương, cô ba Mỹ Hảo và cô năm Mỹ Hà- cha phó lại càng tỏ vẻ nhất mực trang nghiêm hơn nữa.

...

Trong 3 Cô, vì cô ba Mỹ Hảo luôn vắng nhà -luôn chìm trong nhậu nhẹt, đàn đúm, say xin, cờ bạc, rượu chè và á phiện- nên cha phó ít khi gặp; cô hai Mỹ Hương tất bật với việc quản lý điền trang, quản lý toàn bộ gia nhân, điều khiển công việc làm ăn của gia đình... nên cha phó tuy thường gặp mặt nhưng chỉ tiếp xúc qua loa; riêng cô năm Mỹ Hà thì tối ngày có vẻ ung dung thư thái -lại nung nấu mưu đồ trả thù- nên cha phó phải đối diện thường xuyên. Đối với cô Năm, cha phó lúc nào cũng thấy lòng mình hơi ngán ngại, chắc do linh tính mạch bảo... Nhưng lạ! Dù có ngán ngại mấy, hễ khi cô Mỹ Hà lên tiếng nói cười, cha phó bỗng cảm thấy nổi ngao ngán dường như tan biến đi đâu mất... chứng tỏ cô năm Mỹ Hà cũng có sức quyến rũ tuyệt vời chẳng kém gì 2 cô tiểu thư vắn số kia.

...

Nói về cô năm Mỹ Hà. Tuy nuôi ý định mãnh liệt quyết giết hại cha phó để trả thù, nhưng thể xác của cô Năm cũng có nỗi dẫn vật riêng. Quả thật! Dùng thù hận để áp đảo tình cảm thì dễ nhưng để khóa lấp những rạo rức thể xác đang xuân là chuyện khó. Bởi cứ mỗi lần gặp cha phó, ngắm nhìn, nghe tiếng nói, ngồi gần, chuyện vãn, lăm lăm còn xảy ra những đụng chạm vô ý... là mỗi lần máu nóng trong người cô Năm phùng phùng bốc lên, tim đập nhanh, mạnh và các mạch máu căng phồng như sắp nổ tung...

Lòng cô Năm lúc nào cũng giằng co, một đằng cố gắng làm sao cho... đến một lúc nào đó cha phó phải mềm lòng ôm chầm lấy Cô để kết thúc màn kịch trả thù độc địa, nhưng một đằng cô lại muốn kéo dài ra thêm thời gian trả thù thú vị này; nhiều lúc cô muốn tự tay ôm chầm lấy cha phó cho xong chuyện để khỏi dây dưa, nhưng lòng bỗng thấy rạo rức không nổi. Mâu thuẫn quá! Mâu thuẫn này chồng chéo lên mâu thuẫn khác.

...

Lẽ thường, khi sắp xảy ra một sự việc hệ trọng sẽ có rất nhiều điềm báo lớn - nhỏ, ẩn - hiện, mờ - tỏ, xa - gần... tương chừng như để báo tin trước, gọi chung là điềm ứng hay điềm báo hoặc điềm gỡ... kỳ thực đó là chuỗi sự kiện liên quan đi theo nhau bị rò rỉ trước mà thôi. Rất dễ hiểu! Vì xung quanh chúng ta còn có biết bao sự vật, sự việc, thực tại hữu hình lẫn vô hình vây quanh, liên lụy với nhau giống như cùng nằm trên một mạng nhện, khẽ chạm một mối thì tất cả những mối khác liên hệ với mối ấy cũng bị động theo. Một động đậy nhỏ nào đó của chúng ta trong cõi nhân sinh như suy nghĩ, nói năng hoặc hành động đều không hề bất ngờ, không hề giản dị, không hề đơn lẻ có rồi mất... mà bị xui khiến, khi dấy động thì kéo dây nhau dấy động, dấy động xong thì kéo dài, dây chuyền, tồn tại, di lưu mãi mãi ra hoài không mất. Thế mới nói có chuyện thập ứng (thập ứng gồm những điều ứng báo đi trước ví dụ chiêm bao, hiện tượng lạ xảy ra bên ngoài, đột biến bên trong con người, đánh rơi đồ vật, chim sa, cá lụy, chuột rúc, chim kêu, miệng bồng nói xàm nói gỡ, nói những lời có tính trần trối hay bồng dung buồn thảm, thay đổi tính tình, hoặc lòng bồn chồn âu lo sợ hãi vắn vơ vô cớ, gương mặt bồng trắng bệch hay da mặt bồng xám ngoét...), thế mới có chuyện thần giao cách cảm, thế mới có chuyện trực giác, linh tính, thấu thị, tiên đoán, tiên tri v.v... quanh ta dày đặc và vô cùng vương vịu ngàn muôn hệ lụy mà ta không thấy không biết... thế giới hữu hình và thế giới vô hình nối tiếp nhau liên kè, nhiều sự việc siêu nhiên mà gần gũi, vô hình mà cụ thể, thiêng liêng mà hiển nhiên dung dị cho ta tưởng kỳ bí diệu vĩ và xa lắc tựa hồ ở tận bên kia thế giới.

Do đó, cũng có vài điềm báo lạ cho một sự việc quan trọng sắp xảy đến mà cha phó không hay biết.

Hôm đó vào giữa trưa, như mọi khi, cha phó lại đến thăm để chuyện trò với ông Cả.

Trời oi bức. Bước chân vào phòng khách của dinh thự ông bà Cả, không khí mát lạnh làm cho cha phó cảm thấy rất dễ chịu. Cha phó được một nữ gia nhân trẻ đưa vào tận phòng ông Cả như mọi khi. Nhìn thấy ông Cả còn nằm co quắp mắt nhắm nghiền ngủ say, cha phó bảo nhỏ với nữ gia nhân:

- *Thôi! Hãy để tôi ra ngoài bên ngoài chờ cho đến khi nào Ông thức dậy. Có cứ đi làm việc của mình đi!*

Khi cô giúp việc xinh xắn dọn bước đi, cha phó hỏi nhỏ:

- *Cô Hai và cô Năm cũng nghỉ trưa phải không?*

Cô tớ gái thân tín trả lời:

- *Bẩm ông cố! Cô Hai đang nghỉ trưa, còn cô Năm thì con không được biết. Cô đi đâu từ sau cơm trưa.*

Nghe nói không có cô Năm ở nhà, cha phó cảm thấy nhẹ nhõm chút ít trong lòng, cha liền vào ngồi trên chiếc trường kỷ giữa nhà định bụng chỉ chờ đợi cho ông Cả thức dậy mà không suy nghĩ gì thêm.

Khoảng năm mười phút sau cha phó nghe tiếng nói của 2 phụ nữ từ gian trong nội thất vọng ra ban đầu nghe rất nhỏ rồi từ từ lớn dần lên, họ trao đổi với nhau những câu nói ngắn mà gay gắt nghe khó đoán ra nội dung. Không thể nhận ra 2 giọng nói ấy là của ai vì căn nhà quá rộng, xây dựng theo kiến trúc phương Tây nên mọi âm thanh đều vang dội.

Thời gian gần đây, cô hai Mỹ Hương cũng bắt đầu tỏ ra chăm sóc nhan sắc, “đánh quần đánh áo”, “tô lục chuốc hồng” bằng “tóc tai son phấn”... và nhất là chú ý đến cha phó hơn mức bình thường; tuy nhiên, do đã trót mang nặng số đào hoa (3) không thể cưỡng, lại đã quá sức ân hận lỗi lầm của mình, nên cha phó tuyệt nhiên không hề dám nghĩ ngợi gì khác hơn là cố gắng chu toàn bổn phận được cha sở trao “lui tới với ông Cả”, đã vậy, cha phó còn quyết tâm không làm gì khác hơn sống với chức vụ thầy cả (linh mục) và bổn phận của mình cho thật tốt. Đứng vậy thật! Cha phó Lê Lâm bây giờ hầu như khác hẳn trước: ít nói cười, nghiêm nghị hơi quá đến gần như lạnh

lùng mặt cho cô Năm rồi giờ thì đến cô Hai, có tình ý gì đi nữa.

Vài phút sau, trong khi 2 giọng nữ vẫn còn tranh cãi, người tớ gái xinh đẹp lúc nãy bùng ra một mâm trái cây và nước giải khát. Đặt mâm xuống bàn, mời nước và lợi dụng thời cơ cúi mình xuống gần sát bên cha phó, cô tớ gái gấp gáp nói thật nhanh thật nhẹ vào tai cha phó:

- *Bẩm ông cố! Cô Năm về rồi! Cô Hai và cô Năm đang cãi nhau về ông cố...*

Cha phó rất ngạc nhiên.

Điều đầu tiên làm cha phó ngạc nhiên là tại sao hôm nay bỗng dưng cô tớ gái này dám nói chuyện với mình trái với quy tắc xưa nay trong nhà này, lại còn đề ý và mách lẻo, trái ngược với tập tục: mọi gia nhân trong các nhà giàu đều được huấn luyện để chỉ phục dịch như những cái bóng, không nghe không thấy không nói tựa những zombie câm lạng vô tri vô giác... cô tớ gái này hôm nay bỗng dưng khác hẳn; điều ngạc nhiên thứ hai rất là “trời ơi đất hỡi”, dám tọc mạch chuyện của chủ, của các cô chủ; điều ngạc nhiên thứ ba là tại sao hai chị em nhà này hôm nay bỗng cãi nhau vì mình và về mình, chẳng phải cô Hai từ lâu đã biết rõ cô Năm có tình ý sâu nặng với mình sao?... Cha phó cảm thấy rối tung đầu óc.

Cô tớ gái thấy cha phó có vẻ sững sờ và thắc mắc liền nói thêm:

- *Bẩm ông cố! Trước nay hai Cô chưa từng cãi nhau như vậy lần nào. Hai Cô bắt đầu cãi nhau về ông Cố từ mấy hôm nay lận!...*

Ngập ngừng đôi chút, cô tớ gái có khuôn mặt rất dễ nhìn không thêm giữ ý giữ tứ gì nữa, huých toẹt xô thẳng:

- *Cô Hai cũng “thương” ông cố thiệt rồi cho nên ghen tuông với cô Năm đó thôi!... Mà thiệt!... Người như ông cố không “thương” cũng uổng! Trong nhà này có 5 Cô, đã “thương” ông cố hết 4 Cô rồi!... Cô Ba mà “tinh” chắc cũng... Ấy là chưa kể bọn tớ gái chúng con...*

Nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng trẻo dễ thương của cô nữ gia nhân, cha phó không tìm thấy dấu hiệu gì của sự bông đùa, châm biếm hay trách cứ.

Cha phó thảm nghĩ: Lạy Chúa lòng lành! Cô tớ gái này hôm nay ăn trúng cái gì mà dám mở miệng lại còn nói một lèo không nghĩ toàn những điều cấm kỵ. Cha phó nhìn chằm chằm cô tớ gái một lúc để đoán xem việc gì đang xảy ra trong nhà này vậy... Thôi thì thử nhắc cô này một câu xem cô ta phản ứng ra sao cho biết thêm tình hình:

- *Thánh thần thiên địa ơi! Cô... đang xen vào chuyện của chủ nhà rồi đó nghe!*

- *Con thưa...ong... ông cố nên cho ông cố biết mà liệu...*

Cô tớ gái thẳng thừng đến bất ngờ.

Chưa hết, cô tớ gái buông ra một câu nói không còn có thể thẳng tuột hơn:

- *Kéo... hai Cô này lại chết vì ghen như hai Cô kia nữa...*

Cha phó như muốn nhảy dựng lên vì chột dạ, nhưng cũng vừa lạng người đi vì buồn giận. Vài giây sau cha phó đột ngột đứng lên cầm vội cái bê-rê bước ra cửa.

Thấy vậy, cô tớ gái sợ hãi chạy theo không còn giữ ý nữa mà từ phía sau lưng, ôm chầm lấy cha phó miệng kêu lên:

- *Ông cố giận con rồi? Ông cố đừng về! Con lỡ miệng mà! Con lỡ miệng mà!...*

Cha phó và cô tớ gái vùng vằng với nhau kéo dài ra đến cửa nhà.

Vừa ra đến bên ngoài cửa cũng vừa lúc cô Năm đột ngột xuất hiện.

Thấy bóng cô Năm, cô tớ gái tỏ vẻ sợ hãi vừa buông cha phó ra vừa nói nho nhỏ trong miệng:

- *Nhưng con cũng không muốn ông cố bị... chết...*

Nói xong cô tớ gái rời đi một cách vùng vằng, khó khăn và bất đắc dĩ để lại cha phó cho... cô Năm.

Cô Năm vốn đã luôn tươi tắn, hôm nay càng rực rỡ tươi thắm, tươi thắm như đóa hướng dương lộng lẫy và vuron cao đứng thẳng cách kiêu sa. Tuy đã chứng kiến rõ cô tớ gái “đổi lớp” tự nhiên

ôm lấy cha phó ngon lành, vậy mà cô Năm chẳng hỏi chẳng han, chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng phản ứng gì –những người thuộc tầng lớp quý tộc hoặc những người có giáo dục cao, hay những người có bản lĩnh hơn người, có chiều sâu tri thức hay nội tâm trời vượt đều luôn biết kiềm nén hay giấu biến mọi hành vi và ngôn ngữ lẫn cảm xúc của mình như vậy đó, thậm chí họ luôn luôn giữ phong cách rất lịch sự... vì họ biết phân biệt chuyện gì lớn chuyện gì nhỏ, phải dẹp chuyện nhỏ để lấy chuyện lớn, La-tinh có câu: *“Aquila non capit muscas”* (nghĩa là chim đại bàng không bắt ruồi); Cô Năm thân nhiên giữ cha phó cùng ngồi với mình ở bộ bàn ghế trắng muốt kê dưới những tán lá tỏa đầy bóng mát của các cội cổ thụ... để nói chuyện qua loa vài câu, sau đó mời cha phó đi một vòng ra vườn ở phía sau nhà để Cô được khoe một loài thú quý lạ và hiếm thấy vừa nhập cảng về từ một nước ở vùng Nam Mỹ, con Tatu (4) dễ thương.

Sau này khi mọi chuyện kết thúc, người ta mới biết ra, cô Hai và cô tứ gái có linh tính xấu rằn, cô Năm đang âm mưu giết chết cha phó. Hai phụ nữ này không liên hệ gì với nhau để cùng có chung một linh tính, nhưng trực giác của phụ nữ giỏi gian và ý tứ luôn trùng hợp nhau trong một linh tính, cả hai cùng cảm thấy có điều gì đó biểu hiện nơi cô Năm rất lạ thường và hoàn toàn không tốt cho cha phó. Chính vì vậy cô Hai ngăn chặn bằng cách tỏ ra mình đang yêu cha phó, ra vẻ ghen tuông để em gái tha cho cha phó, còn cô tứ gái thì tiếp cận để thông báo cho cha phó liệu cách mà tránh cô Năm ra. Nhưng họ không đạt được mục đích vì cho đến giờ, cha phó vẫn chưa hiểu ra điều nguy hiểm nhất sắp xảy đến cho mình. Cha phó vui vẻ nhận lời và nhận lời ngay vì tò mò trước lời giới thiệu của cô Năm.

...

Hôm nay là ngày cô Năm quyết định ra tay tiễn cha phó về bên kia thế giới để kết thúc kế hoạch tận diệt kẻ thù số một và cuối cùng của gia đình mình, cho nên cô Năm ăn vận rất khêu gợi: chiếc áo tuy dài tay nhưng cũn cũn, màu hồng nhạt được cắt may bằng loại vải nhập từ bên Pháp mỏng dính và sang trọng, cổ khoét trễ xuống thật sâu để lộ một bờ ngực trắng nõn hồng hào, quần trắng mỏng v.v... tất cả như để tôn lên làn da vô cùng quyến rũ của một “gái xuân” đúng nghĩa. Chỉ duy một điều rất lạ, đó là đối với các kẻ thù trước đây, mỗi lần chạm trán hoặc mỗi khi sắp ra tay hạ sát họ, cô Năm thấy bình tĩnh đến lạnh lùng, nhưng đối với cha phó, đã từ lâu, mỗi lần gặp cha là tim cô Năm đập mạnh khác thường và xao xuyến đã đành, lại kể từ khi quyết định thời khắc dứt điểm kế hoạch trả thù, tim Cô còn đập mạnh hơn, còn đặc biệt hôm nay và thời khắc này, bên ngoài cô Năm nói cười thân nhiên vui vẻ mà lòng lại càng quá đổi dao động, đã vậy cả đêm qua cô Năm gần như không chợp mắt vì bồn chồn hồi hộp... hiện giờ lòng cô Năm rất bồn chồn, hồi hộp và bất an, hồi hộp đến độ Cô nghe rõ cả tiếng tim mình đập thình thịch liên hồi.

Khi ra đến chuồng nhốt con Tatu -chuồng nhốt những con Tatu là một khoảnh đất rộng khoảng 200 mét vuông, được vây kín bởi một lớp hàng rào bằng lưới, bên trong bài trí cảnh rừng đặc biệt giống rừng ở Nam Mỹ... tất nhiên có nhiều chỗ gò cao, đồng nông, trũng thấp và ao đầm; vì giống thú Tatu rất thích ăn môi đất, cho nên người ta cũng sắp đặt nhiều gò môi to đùng; khung cảnh chuồng thú trông rất um tùm và hơi hiếm trở với nhiều cảnh trí bất ngờ- cô Năm đưa cha phó đi vào tận bên trong chuồng để ngắm 4 cặp Tatu hiền lành. Thấy bóng người, một con Tatu đục còn mãi lo sừng xộ tự vệ thì con Tatu cái bạn nó đã cuộn tròn thân mình lại giấu trong lớp vỏ cứng; nó cuộn mình kín và khéo đến nỗi cả thân hình to như con chồn của nó giờ đã biến thành một trái banh da tròn xoe, chạm đến là có thể lăn long lóc trông rất buồn cười. Khi thấy sừng xộ không xong, con đục cũng quay ra cuộn tròn mình lại như con cái, thế là trong phút chốc, 2 con Tatu đã biến thành 2 trái banh da rất ngộ nghĩnh và rất đẹp. (*xin xem ảnh bên dưới*)

Đi ngắm loanh quanh một hồi, đến khu đất được đắp cao thành một ngọn đồi giả; để lên ngọn đồi này buộc phải nhảy qua một rãnh nước làm giả dòng kênh; dòng kênh có nước trong veo chắn trước ngọn đồi, bề rộng của con kênh giả chỉ độ 1 mét rưỡi, cô Năm để cha phó nhảy qua trước.

Chờ cho cha phó đã đứng hẳn bên kia bờ cho xong, Cô ra về e ngại, cha phó lịch sự đưa một tay ra phía trước làm hiệu sẵn sàng giúp đỡ. Thấy vậy cô Năm lẩy đà trước khi nhảy.

Dồn tất cả sức lực và toàn bộ ý chí, lòng thâm độc, mối hận thù và sự căm quyết tiêu diệt bằng được kẻ thù... cô Năm nhảy một cú định mệnh thật mạnh và dứt khoát.

Nhắm thẳng vào người cha phó, không phải để nhảy mà là để phóng như lao như quăng trọn cả thân mình vào mục tiêu là cha phó đang đứng hờn nhiên vui vẻ. Cú nhảy và phóng... mạnh đến nỗi khi sang đến bờ bên, cô Năm đã ôm gọn lấy cha phó, cả hai ngã lăn ra đất, cô Năm nằm đè bên trên.

Thời điểm này cha phó vẫn còn rất bình thản, trái lại toàn bộ tâm thân của cô Năm cực kỳ xáo trộn: nào là tim đập mạnh, nào là mạch máu căng tràn, máu trong huyết quản lại còn nóng như sôi lên, nào là hơi thở dồn dập, gấp gáp và hỗn hển, nào là mặt mũi chân tay đỏ rần... dù gì cũng là một thiếu nữ đang xuân lần đầu được tiếp xúc thân mật với một người đàn ông.

Thời gian miêu tả thì tưởng như dài, nhưng mọi chuyện diễn ra thì nhanh tựa trong một vài tích tắc. Con rắn Nữ hoàng bị bỏ đói suốt tháng qua, nghe mùi đàn ông liền phóng sang người cha phó.

Tuy nhiên khi đã sang hẳn bên người cha phó, con rắn bỗng sao không cắn cha phó như thường tình, lại quay ngoắc phóng ngược trở lại với cô Năm, con rắn Nữ hoàng cắn chính chủ của nó bằng một cú đớp nhanh, gọn, nhẹ mà không hề gây một chút đau đớn để đến nỗi phải giật mình. Và lại, lúc này cô Năm chẳng còn tỉnh táo đủ để nhận ra những gì chạm vào người.

...

Cô Năm không hề biết chính mình đã bị rắn Nữ hoàng cắn, trái lại cô hoàn toàn tin chắc cha phó đã bị cắn xong rồi, cho nên vào phút sau Cô giả bệnh xin trở vào nhà và khéo léo cáo bệnh để được lui về phòng riêng với ý nghĩ đắc thắng chờ đón tin vui chỉ trong vòng chiều hoặc tối nay thôi.

Cha phó cũng đột ngột muốn về ngay vì cảm thấy khó xử nếu ở lại trong lúc hai cô gái đang không vui với nhau vì mình.

Thấy cha phó vội vã giả từ, cô Năm càng định ninh cha phó không thể nào thoát khỏi cái chết bí hiểm đang dần đến.

Buổi trưa đứng gió, không khí vẫn còn hầm hập nóng lảm. Thấy mọi việc kết thúc tốt hơn cả mong đợi, cô Năm thay đổi xiêm y lên giường nằm vì thấy thèm ngủ trưa. Đồng hồ chỉ 2 giờ rưỡi.

...

Nắng trưa đã dịu, buổi chiều đang đến, cô Hai vẫn còn giận cô em gái nên định bụng sẽ dùng quyền chị Cả để khuyên giải em gái đừng đeo đuổi mà làm hại cha phó nữa, vì như thế gia đình sẽ không thể nào yên ổn. Nghĩ đi nghĩ lại cô Hai thấy chính mình cũng phải lòng cha phó nên mới làm như vậy... Cô lắc đầu xua đi mọi ý nghĩ lẩn quẩn.

...

Chiều đã thực sự đến. Trời tối dần. Bữa tối cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ chị hầu riêng cho ông Cả, giúp ông Cả ăn uống xong để mọi người cùng ngồi vào bàn thế mà vẫn không thấy cô Năm xuống nhà dưới như mọi khi.

Nghe người tớ gái bẩm báo cô Năm vẫn còn ngủ say, cô Hai ngạc nhiên vì chưa hề thấy cô em gái thứ năm của mình ngủ đến chiều tối như thế. Nghi em gái bị bệnh, cô Hai đi lên phòng cô Năm. Cô gia nhân trẻ xinh đẹp lúc trưa cũng đi theo.

Trong khi cô Hai chăm chăm nhìn vào gương mặt để đoán xem em gái có phải ngủ vùi vì bệnh hay vì lý do gì... thì cô gia nhân lại chăm chú vào chuyện khác.

Không lâu lắc gì. Cô gia nhân la toáng lên:

- Con rắn. Thưa Cô con rắn... Nữ hoàng...

Cô Hai chưa kịp nhận ra thì cô gia nhân lại lấp bấp kêu lên thảng thốt:

- *Không được rồi! Không... không được rồi!...*

Lúc này cô Hai mới nhìn thấy con rắn Nữ hoàng nhỏ màu hồng nằm lơ lờ bên cánh tay phải của cô Năm, còn cô Năm thì ngủ vùi. Hai hình ảnh ấy đủ nói lên tất cả sự việc, sự việc thật nghiêm trọng.

Trong khi cô gia nhân trẻ đứng run rẩy thì cô Hai nhào lên giường rờ, nắn, bóp, vuốt em gái, miệng vừa khóc vừa lay kêu em gái thức dậy.

Cô Năm mở mắt hé hé, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp... thân hình dẹt quặc, có lúc đôi mắt lim dim như cố mở ra, nhưng không tài nào mở ra nổi.

Các gia nhân thay nhau người đi lục tìm cục thuốc hội chuyên hút nọc độc rắn dữ, kẻ chạy tìm thầy thuốc rắn ở đâu trên xóm dưới.

Thầy thuốc tề tựu đủ, người đến giúp cũng đông... nhưng cố gắng của mọi người đều vô hiệu. Đến khuya, cô Năm không còn mở mắt hay lim dim lần nào nữa.

Trong những ngày ma chay, cô gia nhân trẻ kể lại cho mọi người trong nhà nghe rằng: khi mẹ cô –cũng làm gia nhân trong dinh ông bà Cả cùng với con gái- phải từ già về quê, đã kể cho cô nghe về rắn Nữ hoàng. Sau khi ông bà Cả mua 5 con rắn về làm vệ sĩ cho 5 cô con gái, chẳng cô nào dám nuôi trong mình; cho nên cứ nhốt bầy rắn độc trong chuồng bí mật đặt ở một gian phòng kín, mỗi tháng cho rắn ăn một lần bằng “đồ dơ” của phụ nữ; có lúc ông Cả muốn giết bỏ hết số rắn ấy, nhưng nghĩ sao ông lại thôi; sau khi cô Tư và cô Út mất, cô Năm bỗng tìm hiểu kỹ và đã nuôi bên cánh tay phải của mình một con; khởi đầu rất khó tập quen. Vì chỉ duy một mình cô gia nhân trẻ này được biết, cho nên khi phát hiện nhiều lần cô Năm lén nhìn cha phó bằng ánh mắt căm thù, linh tính mách cho cô gia nhân trẻ biết có thể cha phó sẽ bị cô Năm giết hại. Cô gia nhân trẻ tin chắc mọi chuyện diễn ra ở chuồng Tatu trưa hôm đó, còn lý do tại sao con rắn không cắn cha phó mà cắn cô Năm thì không sao giải thích được.

Các thầy thuốc rắn danh tiếng ngồi uống trà với nhau đưa ra nhiều giả thuyết giúp giải đáp tại sao con rắn không cắn cha phó mà quay lại cắn cô Năm Mỹ Hà?

(còn tiếp)

---

1. Chiếc áo dòng đen thời này có kiểu dáng Á Đông coi rất thô sơ: ở miền Trung và miền Nam, áo dòng đen chẳng qua là chiếc áo bà ba (cài nút thắt giữa ngực) kéo dài từ cổ xuống tận chân, vai xuôi, không xẻ hông; ở miền Bắc, chiếc áo chùng thắm chẳng qua là chiếc áo dài (cài nút một bên hông phải) cũng kéo dài xuống tận chân, vai xuôi và không xẻ hông; cả 2 loại áo dòng đen Á Đông này đều có cổ như cổ những chiếc áo dài hay áo bà ba, nút áo dài tròn nhỏ, áo được may bằng vải ú hay tam công hoặc loại rẻ tiền màu đen trông rất “chân tu”. Khoảng năm 1965 trở đi, cả 3 miền du nhập chiếc áo dòng kiểu Tây phương trông rất đẹp và sang trọng: kiểu áo dòng này được sử dụng cho đến nay trong giống như chiếc áo veste kéo dài từ cổ xuống chân, cổ đứng có lót “côn” trắng, vai đứng như áo veste, eo thắt, hàng nút đen tròn bóng chạy dài dọc hết thân áo, cổ tay cũng có một hàng 3 nút như tay áo veste, chất liệu vải dày, cứng và quý... tất cả trông dáng quý phái, sang trọng.

2. “Linh mục”, “ông cha”, “cha” là những tiếng mới có vào khoảng năm 1960 trở đi; trước kia gọi là “thầy cả”, “thầy chánh tế”, “ông cố” ví dụ ông cố sở, ông cố phó.

3. Đào hoa: đàn ông được nhiều phụ nữ “phải lòng”, yêu thương đến si mê mà không biết lý do.

4. Con Tatu là một động vật có vú ở miền đông Nam Mỹ, có nhiều ở Argentina. Loài này nay to bằng con chồn, thích ăn mối và một số kiến, thường tiêu thụ toàn bộ một gò mối; nó cũng ăn

giun, ấu trùng và các sinh vật lớn hơn như nhện và rắn. Khi gặp nguy hiểm, nó co tròn lại nhỏ gọn để giấu mình trong bộ áo giáp cứng, lúc này kẻ thù nhìn thấy nó giống y như một quả bóng, một trái banh nhỏ. Con Tatu sắp bị tuyệt chủng, Woeld Cup 2014 lấy nó làm biểu tượng.

1 con Tatu bình thường

2 con Tatu đang cuộn mình như những trái banh da, kín đến không hề có một khe hở... để đánh lạc hướng kẻ thù.